

РЕШЕНИЕ

№ 7520

гр. София, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 29.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9616** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е исково и е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по Искова молба /ИМ/ с вх. №30309/30.09.2020 г., по регистъра на АССГ, уточнена с молба от 25.02.21 г., с която от С. А. Д., с ЕГН [ЕГН], чрез пълномощника му - адв. Ю., срещу Инспектората към Висшия съдебен съвет е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да му заплати сумата в размер на 50 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в душевна болка, страдания, негативни психически преживявания, представляващи генериран кумулативен ефект на вреди, настъпили в резултат от незаконосъобразни действия и бездействия на ответника по изпълнение на задълженията по 12, ал. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и чл. 54, ал. 1, т. 2, предл. 2, чл. 56, ал. 2 и чл. 57, ал. 2 от ЗСВ, по шест „жалби“ на ищеца /вх. №616/22.01.2018 г., вх. №617/22.01.2018 г., вх. №22445/16.07.2018 г., вх. №31046/24.10.2018 г., вх. №7997/ 14.05.2019 г. и вх. №28823-20.09.2019 г., всички по регистъра на ИВСС/, заедно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото.

Ищецът твърди, че по подадените от него шест жалби с вх.номера: 616/22.01.2018 г., 617/22.01.2018 г., 2445/16.07.2018 г., 31046/24.10.2018 г., 7997/14.05.2019 г. и 28823-20.09.2019 г. на ИВСС, ответникът е отказал да изпълни задълженията си за извършване на проверки, включително и по въпроси, касаещи движението на делата, проверката за което е изрично вменена като правомощие на

ИВСС, съгл.чл.54, ал.1, т.2, предл.2-ро ЗСВ. По всички посочени жалби, ищецът получил становища, с които бил уведомен, че оплакванията му са неоснователни / т.е. налице било произнасяне по същество по оплакванията, каквото правомощие И. нямал/. Освен това ищецът бил уведомен, че ИВСС не се налага да извършва проверка по смисъла на чл.56-чл.58 ЗСВ. До тази констатация инспекторът бил стигнал след извършване на предварително проучване, без да ставало ясно в какво се изразява същото и на какво правно основание се извършва. Твърди, че с процесните становища драстично е нарушена нормата на чл.12, ал.1 ЗСВ, която вменява задължение на органите на съдебната власт да разглеждат и разрешават в съответствие със закона всяко подадено до тях искане, т.е. касае се за бездействие за извършване на законово задължение за действие-за извършване на проверка. Становищата били издадени извън регламентираната процедура по ЗСВ. Никъде в ЗСВ не бил предвиден такъв вид становища от един член на Инспектората, нито пък била установена възможност по подаден сигнал да бъде отказано извършването на проверка. Липсвала и регламентирана процедура по „предварително проучване“. Нормите на чл.56, ал.2 и чл.57, ал.2 ЗСВ предвиждали, че по подаден сигнал следва да бъде извършена проверка от комисия от трима инспектори, определени на принципа на случаен подбор чрез електронно разпределение според поредността на постъпване на сигналите.

С писмения отговор на исковата молба, ответникът чрез процесуалния си представител-юрисконсулт В. изразява становище за неоснователност на иска, като го оспорва изцяло по основание и размер. Твърди, че не е налице бездействие от страна на Инспектората по подадените жалби, които са с характера на сигнали. По тях са извършени изискуемите проверки, за резултатите от които подателят на сигналите е уведомен с мотивирани становища. Ищецът приемал становищата за неудовлетворителни, поради което и твърдял, че са незаконосъобразни, но същите не представляват индивидуални административни актове, които да създават права и задължения или да засягат законни интереси, вкл. и на подателя на сигнала, съответно не подлежат на оспорване по реда на АПК.

С Определение №7516 от 06.10.2020 г., АССГ II о., 48-ми състав е върнал исковата молба и е прекратил производството по делото. Изложил е съображения, че ИМ е недопустима, тъй като не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на инспектората на В. по подадените от ищеца сигнали. В дискрецията на специализирания орган - ИВСС, било да упражни правомощията си по чл.54, ал.1 ЗСВ при наличие на изискуемите фактически основания, като неупражняването им или частичното им упражняване, не представлявало бездействие. Такова щяло да е налице, когато администрацията е задължена да действа по силата на нормативен акт /чл. 257 АПК/. Конкретно в случая - не съществувала норма в ЗСВ, която да задължава ИВСС да извърши проверка, тъй като при упражняване на правомощията си, той не бил обвързан от наличието или липсата на сигнал за нарушения, а действал служебно. Преценката дали да извърши проверка или да остави сигнала във фаза на предварително проучване била на ИВСС и липсата на проверка не било бездействие, което да обуславя основателност на претенция за вреди.

С Определение №15834/21.12.2020 г., постановено по адм. дело №12873/2020 г. по описа на Върховния административен съд, ВАС, III о. е отменил неправилното първоинстанционното определение и е върнал делото за продължаване на съдопроизводствените действия от същия състав на АССГ.

След три отвода /два, от които са поискани от ищеца/, на 03.06.2021 година делото е разпределено на настоящия съдебен състав.

В съдебно заседание пред АССГ, ищецът лично и чрез пълномощника си-адв.Ю. поддържа иска и моли за уважаването му, както и за присъждането на разноски, съгл. списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. Конкретно ищецът лично заявява: „Мен не ме съди съд, а ме съди съдебна дейност. По наказателното дело прокурорът във ВКП П., който е главен директор на ГДИН се явява прокурор по мярката ми и като прокурор в Апелативен съд, когато има Апелативна прокуратура. На мои жалби до Градска прокуратура, ми отговаря прокурор А. П.. Същото лице А. П. отговаря и на мои жалби до Инспектората на Министерството на правосъдието. Пишеш жалба до съда в С., отговаря ти агент Н.Н.. Пишеш жалба до инспектората, отговаря ти инспектор Н.Н.. Това е непрекъснато симулиране на правосъдие. Б. на г-н прокурора, че го констатира. Счита, че това е причината, поради която инспектор Н. Н. не разглежда реално моите жалби, които подавам, защото две са срещу Министерството на правосъдието, три са срещу ГДИН и е нормално тя да ги прикрива, след като е работила в Министерството на правосъдието.“ В депозираното по делото в срока за писмени бележки „заклучително становище“, ищецът моли да се вземе предвид разминаването на становищата на ИВСС с жалбите му. В тях били описани „престъпления срещу правосъдието, търговия с влияние“, което въобще не било отразено в становищата на ИВСС. Дори при очевидни нарушения на сроковете и движението на делото по ЗСВ и ГПК, това не се констатирало, като например неподвижването на молбите му по чл.255 ГПК до ВКС и ВАС в продължение на 4-ри месеца.

В Жалба с вх.№616/22.01.2018 г., т.6 приложил Жалба с вх.№49909/16.10.2017 г. плюс приложения, в които били описани „престъпления срещу правосъдието, както и нарушение на ПЕС-отказ от САС и от ВКС да изпатрат преюдициално запитване по чл.269, ал.1 ГПК до СЕС“. Това било фрапантно нарушение на ПЕС, останало неконстатирано от ИВСС. ИВСС не проверявал и прокурорските преписки и дела. Претендираното обезщетение в размер на 50 000 представлявало нищожна сума за саботирането на 12 дела-7 в СГС и 5 в АССГ, а целта на ищеца била да бъде принуден ИВСС да спазва правовия и конституционен ред в РБ, както и чл.54, ал.4 КРБ и ПЕС. Задава и въпроса, дали с 50 000 лева може да бъдат компенсирани щетите и страданията му за 21 години и 3 месеца незаконно лишаване от свобода. Написани били съдебни актове от името на съдии, което доказал с факти, но ИВСС отказвал да констатира и прикривал престъпленията срещу правосъдието и търговията с влияние. Ако ИВСС не бил бездействал и действал по чл.282 НК, вр.чл.294, ал.4 НК, нямало да бъде лишен 255 месеца незаконно от свобода в затвора по линия на МВР в нарушение на чл.35, ал.4 НК. Поддържа искането за преюдициално запитване от 25.11.21 година.

В депозираните по делото на 08.12.21 г. писмени бележки, пълномощникът на ищеца-адв.Ю. поддържа, че във всяка една от процесните 6 жалби били описани нарушения на различни магистрати, влизащи в противоречие с ЕК на поведение на българските магистрати и направени искания за извършване на проверки по движението, администрирането и решаването в разумни срокове да депозираните до тях искания на магистратите, които можели да се квалифицират като съставляващи тежки нарушения или системно неизпълнение на служебните задължения, както и като действия накърняващи престижа на съдебната власт. Отговор на въпроса дали това е така можел да бъде даден единствено чрез извършването на поисканите от

ищеца проверки. Акцентира, че по всяка една от жалбите отговарял предимно инспектор Л. К. /с едно изключение/. При действието на принципа на случаен подбор оставало „незнайно“ как същият бил избран. Повечето от становищата били изготвени от разпитаната по делото като свидетелка Н. Н.-експерт в ИВСС. Същата била агент на Министерството на правосъдието по дело №36 275/02 г. на ЕДПЧ в С. /С. Д. срещу България/, по което ищецът осъдил държавата за нарушение на човешките му права. Сега същата Н. Н. е експерт в ИВСС, който „разглежда“ сигналите именно на С. Д., което разкривало сериозен конфликт на интереси. На още по-силно основание този извод следвал и от обстоятелството, че същата е бивш служител на МП, за извършването на проверка срещу което били две от жалбите на ищеца, а други две пък били срещу ГДИН, която е структурна единица на същото МП. С процесните становища драстично била нарушена разпоредбата на чл.12, ал.1 ЗСВ. Нарушени били и чл.6, ал.1 ЕКПЧ и чл.13 ЕКПЧ, тъй като вместо да извърши проверка по чл.56, 57 58 ЗДВ и констатира описаните „документирани престъпления срещу правосъдието“ ИВСС чрез своите служители е прикрил престъпления. Подържат се доводите, изложени в ИМ и се прави извод, че ИВСС е бездействал по депозираните от ищеца сигнали. От това бездействие като пряка и непосредствена последица ищецът претърпял заявените с ИМ неимуществени вреди. Последните били доказани чрез показанията на свидетеля Е. М.. Видно от показанията на свидетеля, за ищеца били настъпили изключително тежки неимуществени вреди, като единствената причина ищецът да не прибегне до самоубийство била християнската му вяра. По отношение на претендираното обезщетение следвало да бъде съобразено, че същото имало двойко предназначение-от една страна репарирало вредите, а от друга при присъждане на обезщетение в по-нисък размер ответникът нямало да бъде принуден занапред да изпълнява законоустановените си задължения, тъй като нямало да има стимул за това в случай, че се присъждат символични размери на обезщетение.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-служител с юридическо образование В., моли за отхвърлянето на иска и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В депозираните по депозираните по делото на 09.12.21 година писмени бележки поддържа, че по делото се установява, че по всеки един от сигналите ИВСС е предприел предвидените действия за предварително проучване съгласно разпоредбата на чл.65, ал.1, т.1, ал.2 и ал.3 от Правилника за организацията и дейността на Инспектората към Висшия съдебен съвет и за дейността на администрацията и експертите /ПОДИВССДАЕ/, обн., ДВ, бр.103 от 27.12.2016 г., в сила от 1.01.2017 г., посл.изм. и доп.бр.67 от 28.07.2020 г., в сила от 28.07.2020 г., и в изпълнение на правомощията си по чл.54, ал.1 ЗСВ се е произнесъл с мотивирано становище. С подаването на сигнал по чл.56, ал.1, предл. второ ЗСВ подателят на сигнала единствено сезира ИВСС, без да става страна в административното производство. Правомощията на ИВСС при разглеждането на сигнала са контролно-установителни. Осъществявайки контрол, ИВСС само установява съществуващото фактическо положение, без да го изменя или да създава ново. Поради тази характеристика на дейността на ИВСС, актовете му в изпълнение правомощията му по чл.54 ЗСВ не са от естество да създадат права или задължения, както и да засегнат законни интереси. С оглед на това, актовете на ИВСС, вкл. становищата на инспекторите по постъпили сигнали по чл.56, ал.1, предл.2-ро ЗСВ не притежавали качеството на индивидуални административни актове по см. на чл.21 АПК и осъществяването на съдебен контрол за законосъобразността им е недопустимо.

Производството по подаден сигнал от граждани се развива по реда на глава осма от дял втори АПК и е различно от производството по глава пета АПК за издаване на индивидуални административни актове. Мерките, които ИВСС предприема във връзка с подадения сигнал, съотв отказът му да предприеме такива мерки, не подлежат на оспорване по съдебен ред по арг. от чл.124, ал.2 АПК. Преценката на ИВСС дали да извърши проверка, да сигнализира съответните органи или да направи предложение за налагане на дисциплинарни наказания в изпълнение на правомощията по чл.54, ал.1 ЗСВ е изцяло в компетентността на органа и не подлежи на съдебен контрол. С оглед на изложеното в случая липсвало незаконосъобразно действие или бездействие на органа по смисъла на чл.25б или 257 АПК на длъжностни лица при ИВСС при изпълнение на техни функции. Липсата на първия от елементите на отговорността правело безпредметно обсъждането на другите два-вреда и причинна връзка. Въпреки това и за пълнота на изложеното, поддържа, че нямало доказателства за загуба на доверието на ищеца в съдебната власт, тъй като същият продължавал да подава дигнали до ИВСС, във връзка с извършени според него злоупотреби от съда. Отделно от това дори и да било установено незаконосъобразно действие или бездействие на ИВСС по повод на някой от подадените сигнали, твърдението за общи вреди, съответно претенцията за общо обезщетение, изключвала възможността за търсене на пряка и непосредствена причинна връзка, каквато законът изисквал.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, че искът е доказан по основание, но прекомерен по размер, предвид чл.52 ЗЗД

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема следното:

От фактическа страна:

В „Жалба“ с вх. №616/22.01.2018г. до главния инспектор на ИВСС ищецът е изложил оплаквания от действията на съдии в СГС, които според него саботират и шиканират процеса, като не му изпращат отговорите на ответника по чл. 131 от ГПК и не насрочват в открити съдебни заседания заведените седем граждански дела, което го лишавало от правосъдие, както и от справедливо и публично гледане на делата в разумен срок, поради което настоявал да бъде извършена проверка от ИВСС.

По повод на „жалбата“ до ищеца е изпратено Становище изх. № Ж-18-56 от 20.02.2018 г. от Л. К. – инспектор в ИВСС, в което е изложено, че е извършено предварително проучване по изнесеното в сигнала и е било установено, че оплакванията за нарушаване на съдопроизводствените правила, довели до забавяне на производствата и лишаване на Д. от право на участие в процеса са неоснователни, тъй като страната не е била формулирала ясно правната претенция в исковете си и не е изпълнила дадените от съда указания за отстраняване на нередовностите, което е довело до връщане на исковите молби и прекратяване на делата. Установено е, че СГС е положил всички усилия да предостави правна помощ и да назначи процесуален представител на Д. по всички дела, въпреки многобройните откази на служебните защитници, както и че СГС изрично е давал указания страната да бъде уведомявана за всеки акт и е насочвал адвокатите към срещи с него. Посочено е, че от ИВСС е направена справка в регистратурата на ВКП, от която е констатирано, че по преписката, образувана по жалба на Д. от 07.06.2017г., е изпратен отговор №6274/2017 г. на 30.06.2017 г. При тези данни е направен краен извод, че не се налага извършване на проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

Срещу това становище ищецът е подал жалба - протест от 16.07.2018 г., в която

излага допълнителни съображения за необходимост от исканата проверка. В Отговор с № Ж-18-56 от 20.08.2018г. инспектор на ИВСС е приел, че Д. излага идентични оплаквания по дела, по които вече е извършено проучване и е изразено становище от ИВСС. Посочено е, че няма основание за намеса и не следва да се извършва проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

Със Сигнал с вх. №617/22.01.2018г. до главния инспектор на ИВСС ищецът е изложил оплаквания от действията на съдии в АССГ, изразяващи се в допуснати процесуалноправни и материалноправни нарушения при постановяване на съдебни актове и оплаквания относно движението на административни дела, цитирани в т.1-т.5 от сигнала. Искането е за образуване на проверка в АССГ по посочените дела, по които са саботирани усилията на Д. да получи правосъдие.

В Становище изх. № Ж-14-553 от 14.03.2018 г. Л. К.– инспектор в ИВСС, е посочил, че е извършено предварително проучване по изнесеното в сигнала и е било установено, че не са налице процесуални нарушения, свързани с движението на административните дела, цитирани в т.1 - т.5 от сигнала. Посочено е, че причината за забавени производства се коренят основно в поведението на Д., който е подал жалби и иски молби, неотговарящи на изискванията на закона; регулярно е правил искания за отвод на съдии и прокурори и др. Посочено е, че предварителното проучване е установило неверни твърдения, относно администрирането на Частна жалба с вх. №15685/10.06.2014 г. до ВАС и липса на произнасяне на АССГ по направено Искане по чл. 276, ал. 1 от ЗИНЗС с вх. № 29374/17.10.2017 г. В становището е посочено и че ИВСС няма законоустановена компетентност да се произнася по оплаквания касаещи правилност и законосъобразност на постановени съдебни актове. Сигналът, в частта относно липсата на надлежно администриране по Искане с вх. №15573/09.06.2014 г. е приет за основателен, но с оглед предприетите мерки за изпращането му на ВАС за произнасяне, препоръки в нарочен сигнал до административния ръководител на АССГ не следвало да се правят. Поради това е направен краен извод, че не се налагало извършване на проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

Ищецът е подал Жалба с вх. №31046/24.10.2018 г. до главния инспектор на ИВСС, в която прави искане за последваща проверка по административно дело № 4385/2013 г. по описа на АССГ, поради повторен отказ за придвижване на Искане с вх. №265322/17.09.2018 г. по чл. 237 АПК до ВАС. Изразил е недоволство от дадените от съда указания и е поддържал искане да бъде установено кой извършва престъпления срещу правосъдието, след което да бъде уведомен В. и СГП за разследване на магистрати.

В Становище изх. № Ж-14-553 от 14.11.2018 г. Л. К.– инспектор в ИВСС, е посочил, че е извършено предварително проучване по изнесеното в сигнала и е било установено, че подадените във ВАС и АССГ молби от Д. са администрирани своевременно, като са извършени проверка по редовността на молбата, отстраняване на констатирани нередовности, размяна на книжа. След приключване на изискуемите процедури, книгата са изпратени на ВАС за произнасяне. Не е констатирано нарушение по движението на искането за отмяна, довело до забава. Поради това е направен краен извод, че не се налага извършване на проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

На 14.05.2019 г. Д. е подал Жалба - протест с вх. №7997 до главния

инспектор на ИВСС, в която ищецът е изложил оплаквания, че на 08.05.2019 г. инспектор в затвора се е опитал да му връчи определение по гр.д. №4808/2019 г., което не съдържало подпис на съдията-докладчик по делото. В жалбата е посочено също, че в подадената искова молба до СГС са описани „документирани престъпления по НК“. Искането е за образуване на проверка.

В Становище изх. № Ж-19-474 от 04.06.2019 г. Т. Н.– инспектор в ИВСС, е посочила, че е извършено предварително проучване по изнесеното в сигнала и е било установено, че по гр.д. №4808/2019 г. са изготвени две съобщения от 24.04.2019 г. и от 15.05.2019 г., съдържащи съответните реквизити, които Д. е отказал да получи. Цитираното в жалбата определение от 24.04.2019 г. представлява препис и по тази причина е оформено по този начин. В становището е посочено и че ИВСС не е съдебна инстанция и не се произнася по оплаквания касаещи правилност и законосъобразност на постановени съдебни актове. Посочено е, че ИВСС не разполага с правомощия да разследва престъпления. Д. е насочен да се обърне към компетентните органи за предприемане на съответните действия. Поради това е направен краен извод, че не се налага извършване на проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

В Сигнал с вх. №28823/20.09.2019 г. от адв. Ю. като особен представител на С. Д. е изложено оплакване, че ВКС с определение от 10.07.2019 г. по ч.гр.д. №1594/2019 г. е отказал да отправи преюдициално запитване до съда на ЕС, с което били нарушени правата на представлявания от него ищец. Освен това ВКС е изложил неясни съображения в акта си, като е посочил, че ЕКЗПЧОС не е част от правото на ЕС, с което била нарушена нормата на чл. 429, ал. 3 от ГПК. Изразил е недоволство от постановеното определение и посочил, че определението не е съобщено на страната. Поискано е извършването на проверка от ИВСС и търсене на отговорност от съдиите.

В Становище изх. № Ж-18-56 от 08.11.2019 г. Л. К.– инспектор в ИВСС, е посочил, че е извършено предварително проучване по изнесеното в сигнала и е било установено, че ВКС е посочил конкретни мотиви за недопускане на обжалването. Отговорено било и на въпроса за изпращане на препис от акта. Изчерпателно било обяснено от съда и в кои случаи се изпраща преюдициално запитване, поради което нямало основание за намеса от ИВСС. Посочено е, че ИВСС няма правомощия да ревизира съдебни актове, нито да се произнася по същество на съдебния спор. Поради това е направен и крайния извод, че не се налага извършване на проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ.

От показанията на събраните по делото гласни доказателства, чрез разпит на поисканите от ищеца свидетели- Н.Н., експерт в ИВСС и Е. М., изтъпяващ наказание „лишаване от свобода се установява конкретния механизъм на провеждането предварително проучване, както твърдените от ищеца болки и страдания. Конкретно от показанията на св. Н. се установява и това, че към 2002 година е работила в МП и е давала становище от името на държавата по дело 36275/2002 г на ЕСПЧ, както и че от 2012 година работи като експерт в ИВСС.

Видно от Решение от 22.10.2009 г. на ЕСПЧ по делото С. Д. срещу

България, по жалба № 36275/2002 г., станало окончателно на 1.03.2010 г., ищецът С. Д. е признат за виновен с влязла в сила на 09.07.20027 година присъда за убийството на Н. В. и за незаконно притежаване на пистолет, с който е стрелял по жертвата, като е осъден на доживотно лишаване от свобода. С решението е прието, че е налице нарушение на чл.3 от Конвенцията, поради лошите условия на задържане през периода от 30 октомври до 5 май 2005 година; нарушение на чл.5 § 3 от Конвенцията относно времетраенето на лишаването от свобода във връзка с провеждането на наказателното преследване; нарушение на чл.5 § 4 от Конвенцията, поради забраната на разпоредбите на чл.268а НПК от 1974 4 чл.270 от НПК от 2006 година съдилищата, сезирани с искания за освобождаване на Д. след внасянето на делото в съда, да разгледат съществуването на основателни причини да се подозира, че заинтересованото лице е извършило престъпление; нарушение на чл.8 от Конвенцията, поради осъществяваната проверка от затворническата администрация на цялата кореспонденция на Д., вкл. и писмата изпратени от съда и неговия адвокат. Със същото решение, жалбата на Д. за нарушения на чл.35 §§ 3 и 4 от Конвенцията, изразяващи се в окончателния резултат на проведеното срещу него наказателно производство, безпристрастността на съдиите, гледали делото му, публикация на статия от 29.09.2000 година, която била в ущърб на презумпцията за невинност, липсата на достатъчно време за запознаване с преписката, назначаването на служебен адвокат, въпреки наличието на упълномощен от Д. адвокат и отхвърляне на искания за приемане на доказателства, е отхвърлена, като очевидно неоснователна.

С молба вх.№41191/25.11.2021 година по регистъра на АССГ, подадена от адв.Ю., се иска отправяне на преюдициално запитване до СЕС за това дали отказите на ИВСС да извърши проверка по чл.56-чл.58 ЗСВ и да констатира нарушения на чл.12 ЗСВ, както и да констатира „флагрантния отказ от правосъдие“ представляват нарушение на чл.2, 21, 41 и 47, ал.2 от Хартата на ЕС, чл.2, 3, 4, § 3,5,6 и 9 ДЕС и чл.18, 20, 67 и 82, § 2, т.В ДФЕС; длъжен ли е съдията е длъжен да отправи преюдициално запитване при противоречие на нормите на вътрешното законодателство, в частност нормите на ЗСВ, на които се позовава ИВСС за отказите им да извършат проверка по сигналите, с чл.2, 21, 41 и 47, ал.2 от Хартата на ЕС, чл.2, 3, 4, § 3,5,6 и 9 ДЕС и чл.18, 20, 67 и 82, §2, т.В ДФЕС.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Искът е допустим - налице са положителните, съотв. липсват пречки, свързани със съществуването и упражняването на субективно публично право на иск. Спазено е специалното изискване за процесуална правоспособност по чл.205 АПК, съгласно което искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. ИВСС в съотв. с чл.41 ЗСВ е юридическо лице. В случая като фактическо основание на предявените иски е заявено бездействие на ИВСС по негови законови задължения да извърши проверка по шест "жалби" на ищеца, поради което същият е пасивно процесуално легитимиран по иска.

Разгледан по същество, искът е изцяло неоснователен, по следните съображения:

Съгласно чл. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда установен в АПК.

Следователно фактическият състав на иска за обезщетение включва следните кумулативни предпоставки: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; 2. вреда - имуществена или неимуществена; 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

Липсата на която е да е от кумулативните предпоставки изключва основателността на иска.

Като фактическото основание на предявения иск са въведени незаконосъобразни действия и бездействия на ответника по изпълнение на задълженията по 12, ал. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и чл. 54, ал. 1, т. 2, предл. 2, чл. 56, ал. 2 и чл. 57, ал. 2 от ЗСВ, по шест „жалби“ на ищеца /вх. №616/22.01.2018 г., вх. №617/22.01.2018 г., вх. №22445/16.07.2018 г., вх. №31046/24.10.2018 г., вх. №7997/ 14.05.2019 г. и вх. №28823-20.09.2019 г.

Преди всичко, с оглед цялостното поведение на ищеца и твърденията му вкл. в писмените бележки, следва изрично да се отбележи, че за съда изглежда, действията му подаване на „жалби“ до ИВСС да са мотивирани най-вече от убеждението му, че е незаконно лишен от свобода. Този въпрос не само не е в компетентността на административните съдилища и ИВСС, а е и окончателно разрешен с влязла в сила присъда, с която ищецът е признат за виновен в извършването на убийство и незаконно притежание на огнестрелно оръжие, и е осъден на доживотен затвор. Второ, процесните шест „жалби“, видно от съдържанието им касаят оплаквания по движението, насрочването и администрирането на образувани по негови иски молби и жалби дела, но те са напълно неотнормирани към наличието на основание-влязлата в сила присъда- за лишаването му от свобода. Трето, по арг от чл.119, ал.1 от Конституцията на Република България, правораздаването се осъществява от Върховния касационен съд, Върховния административен съд, апелативни, окръжни, военни и районни съдилища. ИВСС не е съд и не правораздава, поради което не само не е длъжен, но и няма право да разглежда и решава молби за защита и съдействие на лични и имуществени права- чл.2 ГПК, вр.чл.144 АПК, чл.12 ЗСВ. Четвърто, в съответствие с независимостта на съдебната власт-чл.117, ал.2 от Конституцията, ИВСС няма право да проверява по същество правилността на съдебните актове, което многократно е указано на ищеца в становищата на ИВСС по подадените от него "жалби". Съгласно специалната разпоредба на чл. 54, ал.1 от ЗСВ, ИВСС проверява организацията на административната дейност на съдилищата, прокуратурите и следствените органи; проверява организацията по образуването и движението на съдебните, прокурорските и следствените дела, както и

приключването на делата в установените срокове; анализира и обобщава делата, които са приключени с влязъл в сила съдебен акт, както и приключените преписки и дела на прокурорите и следователите; при нарушения, установени при осъществяване на дейностите по т. 1 - 3, сигнализира административния ръководител на съответния орган на съдебната власт и съответната колегия на Висшия съдебен съвет; прави предложения за налагане на дисциплинарни наказания на съдии, прокурори, следователи и административни ръководители на органите на съдебната власт; извършва проверки за почтеност и конфликт на интереси на съдии, прокурори и следователи, на имуществените им декларации, както и за установяване на действия, които накърняват престижа на съдебната власт, и такива, свързани с нарушаване на независимостта на съдиите, прокурорите и следователите. Пето, съдът не може да не отбележи, че недоволството на ищеца изглежда да произтича от несъвпадането на неговите виждания и представи за начина, по който следва да протече съдебният процес и разписаните законови процедури за това. Шесто, изискванията за редовност на иски молби, въззивни или касационни жалби, които страната отправя до съда за защита и съдействие на лични и имуществени права - чл. 2 ГПК, вр.чл.144 АПК са насочени към обезпечаване редовност на сезирането. Само при редовност на сезирането за съда възниква процесуалното задължение и право да проведе съдебното производство и да постанови съдебен акт. Изискванията за редовност на сезирането осигуряват надлежното упражняване на процесуални права от страните, поради което съдът служебно упражнява контрол за спазването им, респективно за липсата на положителни или наличието на отрицателни процесуални предпоставки за допустимост на производството. Изискванията за редовност се създават от законодателя с цел надлежното упражняване на процесуални права. Техният регламент няма да има процесуалноправно значение, ако спазването им не е обезпечено с конкретни процесуалноправни последици./ Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК/. Между другото ищецът следва да е наясно предвид воденото от него дело, че и за производството пред ЕСПЧ има редица положителни и отрицателни предпоставки, чиято липса/наличие влече аналогични на правните последици пред националните съдилища.

С оглед на изложеното, жалбите отправяни от ищеца Д. до ИВСС имат характера на сигнали. В България правото на подаване на сигнали до институциите е конституционно установено. Съгласно чл. 45 от Конституцията на Република България „гражданите имат право на жалби, предложения и петиции до държавните органи.“ В международноправен план то кореспондира с правото на подаване на сигнали, разглеждано като елемент от правото на свобода на изразяване и информация, залегнало в чл. 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

В най-широк смисъл подаването на сигнали за нередности в дейността на държавната и общинската администрация е уредено в Глава осма, Раздел III от АПК. Съгласно чл. 107, ал. 4 АПК „сигнали могат да се подават за злоупотреби с власт и корупция, лошо управление на държавно или общинско имущество или за други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия

или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица“. В чл. 108 АПК е уредено задължението органите „да разглеждат и решават предложенията и сигналите в установените срокове обективно и законосъобразно.“

Съгласно чл. 109 АПК не се изисква лицата подаващи сигнали да имат правен интерес от това, като „всеки гражданин или организация, както и омбудсманът, може да подава предложение или сигнал.“ Следва да се има предвид обаче, че правото за подаване на сигнал се ограничава само със сезирането на компетентния административен орган, т. е. на органа, който непосредствено ръководи и контролира органите и длъжностните лица, за чиито незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия се съобщава /чл. 119, ал. 1 АПК/. Самият подател на сигнала няма качеството на страна в административно производство. По тази причина изричната разпоредба на чл. 124, ал. 2 АПК изключва от съдебен контрол решенията, с които органите се произнасят по подаден сигнал.

Предвид нормата на чл. 110 АПК, организацията на работата с предложенията и сигналите се определя в устройствените правилници на административните органи, до които се подават. В случая на основание законовата делегация, организацията на работа е на ИВСС е регламентирана с Правилника за организацията и дейността на Инспектората към Висшия съдебен съвет и за дейността на администрацията и експертите /ПОДИВССДАЕ/, обн., ДВ, бр.103 от 27.12.2016 г., в сила от 1.01.2017 г., посл.изм. и доп.бр.67 от 28.07.2020 г., в сила от 28.07.2020 г.

По делото от събраните гласни и писмени доказателства категорично се установи, че по подадените сигнали са предприети предвидените действия за предварително проучване съгласно разпоредбата на чл.65, ал.1, т.1, ал.2 и ал.3 от ПОДИВССДАЕ, като в изпълнение на правомощията по чл.54, ал.1 ЗСВ, е налице произнасяне с мотивирано становище на инспектор в ИВСС за липса на основание за предприемане на последващи действия- проверка по смисъла на чл. 56 - 58 от ЗСВ. Следователно бездействие от съответните длъжностни лица в ИВСС не е налице.

Отделно от това, съгл. трайната съдебна практика, фактическо бездействие по смисъла на чл. 256 и чл. 257 АПК е налице, когато извършването на конкретно фактическо действие от административен орган е дължимо пряко от закона или друг нормативен акт. Не фактически, а правни са действията на ответника, които се състоят в издаване на съответния акт, с който да се преустанови твърдяната от ищеца незаконна дейност. В този смисъл твърдените от ищеца бездействия изначално не могат да се квалифицират като бездействие по смисъла на чл. 256 и 257 АПК. Съставомерна в тази хипотеза е липсата на активно поведение на административен орган по надлежно отправено и законово обосновано искане за извършване на конкретно фактическо, а не на правно действие, каквито в случая са твърдените бездействия. Реално в случая ищецът претендира вреди от бездействие на ответника, изразяващо се в неиздаването на съответен акт, който да отрази фактите, такива каквито той ги счита за дължими, и този акт да е със санкционен ефект, какъвто той очаква. Този

краен резултат обаче е свързан с извършването на предварителна проверка по чл.65, ал.1, т.1 от ПОДИВССДАЕ от страна на компетентния орган и едва при констатиране на нередности се развива втората фаза по чл.56-58 ЗСВ.

Съгласно чл. 65, ал. 1 от ПОДИВССДАЕ, работата по сигнала може да протича в две фази: 1. предварително проучване; 2. проверка по реда на чл. 56 – 58 ЗСВ, ако се установи необходимост от нейното извършване. При предварителното проучване се преценява компетентността на Инспектората да разгледа всяко от повдигнатите оплаквания. При необходимост се събират допълнителни материали с оглед изясняване на фактическата обстановка, свързана с изложеното в сигнала. Когато при предварителното проучване се установи по безспорен начин, че сигналът не е от компетентността на Инспектората или е неоснователен, се изготвя мотивирано становище, което се изпраща на подателя. Не съществува норма в ЗСВ или Правилника, която да задължава ИВСС да извърши проверка, когато при предварителното проучване се установи, че не са налице предпоставките за това. При упражняване на правомощията си, И. не е обвързан от наличието или липсата на сигнал за нарушения.

Съответни на установената съдебна практика на ВАС са и съображенията на процесуалния представител на ответника, че становищата на главния инспектор и на инспекторите в ИВСС по шестте сигнала на ищеца, постановени при упражняване на контролно-установителната функция на Инспектората по чл. 56, ал.1, предл. второ ЗСВ, не създават задължения и не засягат права и законни интереси, включително и на подалото сигнала лице и не представляват подлежащ на оспорване акт нито по реда на АПК, нито по друг ред./Определение № 3600/29.03.2016 г. по адм. дело № 3228/2016 г. на ВАС, Определение № 2845/15.03.2016 г. по адм. дело № 2962/2016 г. на ВАС, Решение №2374 от 13.02.2020 година на ВАС по адм.дело №36/2019 година, III о., Определение №17286 от 17.12.2019 година на ВАС по адм.дело №13691/2019 г., VI о./.

Тук е мястото да бъде посочено, че липсва основание за отправяне на преюдициално запитване до СЕС с формулираните от ищеца въпроси. Първият въпрос съдържа твърдението, че въведеното фактическото основание на предявения иск представлява „флагрантен отказ от правосъдие“, но както съдът вече посочи правосъдието не се осъществява от ИВСС, а по делото категорично не се установи бездействие при упражняване на контролно- установителните му функции по подадените шест сигнала от ищеца Д., касаещи дела пред различни съдилища. Второ сочените норми от Хартата на основните права на Европейския съюз-чл.2 /Право на живот/, чл.21 / Недискриминация/, чл.41 / Право на добра администрация от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза/ са неотнорми към спора. А съгл. чл.47, ал.2 от Хартата /аналогичен на чл.6 § 1 ЕКПЧ/, всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независими безпристрастен съд, предварително създаден със закон. ИВСС не е създаден със закон съд, нито се явява надсъдебна инстанция за преценка правилността на съдебните актове. Не е налице и отказ за извършване на проверка по сигналите на ищеца, касаещи въпроси от компетентността на ИВСС. Точно обратно е, проверка е извършена реално, но същата е

приключила в първата ѝ фаза-на предварително проучване, поради липса на констатирано основание да се развие втората ѝ фаза /чл.65, ал.1, т.1 и т.2, вр.чл.56-чл.58 ЗСВ/. Отделно от това, правото на разглеждане на делата в разумен срок е обезпечено с уредените в националното законодателство процедури за обезщетение при нарушаването му. Задължението на съда, който разглежда дело да отправи преюдициално запитване е диференцирано. Той е длъжен да отправи такова запитване, когато се постави въпрос за валидността на акт на органите на Европейския съюз и ако възникне съмнение за съответствието на закон с правото на Европейския съюз. Съдът няма нужда да отправя запитване, при липса на съмнение за съответствието на ЗСВ с правото на ПЕС. Самите норми, на които се позовава ищецът изключват това съмнение за съда. С оглед на изложеното, искането се отхвърля с решението, което в тази му част е с характера на определение.

Следва да се посочи и това, че обстоятелството, че по два от сигналите е работила експерт Н. Н. не обуславя наличието на „конфликт на интереси“, както твърди ищецът. Освен че нейните действия са помощни, а не решаващи за изготвените становища, изминало е и твърде дълго време от 2002 година /когато същата е работила в МП и е изготвяла становища по делото на Д. срещу България/ до извършването на проверките по процесните сигнали /най-ранния от които е от 22.01.2018 година/, за да се приеме, че същата е запазила формирано трайно негативно отношение към ищеца. Липсват и каквито и да било обективни индикации изобщо да е било формирано отношение на предубеденост по отношение личността на ищеца от експерта на ИВСС Н.Н. във връзка с предишната ѝ месторабота в МП.

От приетите по делото протоколи за избор на инспектор се установява, че действително 4 от подадените 6 сигнали са разпределени на инспектор Л. В. К., но това не обоснова извод за наличие на незаконосъобразни действия и бездействия по извършване на проверките по сигналите на ищеца Д., нито обосновава извод за неверност на констатациите, съдържащи се в изпратените му становища.

С оглед на изложеното съдът обуславя крайния си извод, че първият елемент от фактическия състав на предявения иск не е осъществен- твърдените от ищеца действия и бездействия не са фактически по смисъла на чл.250, чл.256 и чл. 257 АПК, а отделно и това не са и осъществени.

Липсата на една от кумулативните предпоставки на предявения иск прави безпредметно обсъждането на останалите две, и обуславя отхвърлянето му изцяло.

За пълнота на мотивите следва да бъде посочено, че твърдените болки и страдания се приемат за доказани от съда, но те при липса на незаконосъобразни фактически действия и бездействия по смисъла на чл.250, 256 и чл.257, вр.чл.203, ал.1 АПК от ответника ИВСС са без значение за изхода на делото. Отделно от това заявените вреди не са и пряка и непосредствена последица от извършените по подадените 6 сигнала проверки от ИВСС. Те изглежда да произтичат от формираната субективна представа на ищеца, че не е виновен за извършването на престъплението, за което е бил осъден с влязла в сила присъда; че по неговите дела се извършват „документни престъпления“ или „престъпления против правосъдието“, или

„търговия с влияние“. Нито ИВСС, нито АССГ в пределите на настоящото производство може да преразглежда влязлата в сила осъдителна присъда или да преценява наличието на данни за извършено престъпление. Ищецът поиска от съда да препрати негов сигнал за това до Главния прокурор и съдът го направи, макар и да не дължи да оказва услуги на пощенски оператор.

По изложените съображения, АССГ, II о., 23-ти състав намери иска за неоснователен и го отхвърля изцяло.

Правото на разноски е възникнало за ответника за защитата му осъществена от юрисконсулт. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение, съдът съобразява с фактическата и правна сложност на делото, обема и качеството на осъществената реално защита, броя на проведените по делото заседания, вкл. и статута на ищеца на лишен от свобода, за когото разноските не следва да имат „смразяващ ефект“, и на основание чл.24, ал.1 изр.2-ро от Наредбата за заплащането на правната помощ, чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ го определя в минимален размер от 100 лева.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искането за отправяне на преюдициално запитване по въпросите, формулирани в Молба с вх.№41191/25.11.2021 г. по регистъра на АССГ, подадена пълномощника на ищеца-адв.И. Ю..

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. А. Д. срещу Инспектората към Висшия съдебен съвет иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 50 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в душевна болка, страдания, негативни психически преживявания, представляващи генерирани като кумулативен ефект вреди, настъпили в резултат от незаконосъобразни действия и бездействия на ответника по изпълнение на задълженията по 12, ал. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и чл. 54, ал. 1, т. 2, предл. 2, чл. 56, ал. 2 и чл. 57, ал. 2 от ЗСВ, по шест „жалби“ на ищеца /вх. №616/22.01.2018 г., вх. №617/22.01.2018 г., вх. №22445/16.07.2018 г., вх. №31046/24.10.2018 г., вх. №7997/ 14.05.2019 г. и вх. №28823-20.09.2019 г., всички по регистъра на ИВСС/, заедно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на дължимото.

ОСЪЖДА, на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, С. А. Д., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Инспектората към Висшия съдебен съвет, сумата в размер на 100 /сто/ лева, разноски за първоинстанционното съдебно производство.

Решението, в частта му по искането за отправяне на преюдициално запитване е с характера на определение и не подлежи на обжалване. В останалата му част, решението може да се обжалва с касационна жалба

пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се събщи на страните и СГП чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: